

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 238.818 van 13 juli 2017
in de zaak A. 222.576/IX-9089.

In zake: Annick SCHEGERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanestraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
de Scholengroep 6 Rivierenland
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Marc Stommels en Jan Fransen
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220, bus 4
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 5 juli 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de raad van bestuur van scholengroep 6 Rivierenland van het Gemeenschapsonderwijs van 13 juni 2017 om Annick Schegers met ingang van 1 september 2017 over te plaatsen in het belang van de dienst naar het atheneum Willebroek.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 juli 2017, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor verzoekster en advocaat Marc Stommel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is vast benoemd leraar aan het atheneum te Boom, onderwijsinstelling die behoort tot de scholengroep 6 Rivierenland van het Gemeenschapsonderwijs.

Op 21 september 2016 beslist de kamer van beroep voor de personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs een door de verwerende partij aan verzoekster opgelegde tuchtstraf “afhouding van 10% wedde gedurende 2 maanden” te bevestigen. Deze beslissing vecht verzoekster aan met een thans nog bij de Raad van State hangend annulatieberoep.

Op 15 november 2016 verzoekt de raad van bestuur van de scholengroep de onderzoekscel van het Gemeenschapsonderwijs om een onderzoek in te stellen naar de verstoorde orde in het atheneum van Boom, inzonderheid om na te gaan “of er nog verdere samenwerking tussen mevrouw

Schegers, de leden van de vakgroep geschiedenis en de directie van het GO! Atheneum Boom mogelijk is”.

Op 28 maart 2017 beslist de verwerende partij om aan verzoekster de tuchtmaatregel “schorsing voor 2 maanden” op te leggen. Verzoekster vecht deze beslissing aan bij de kamer van beroep, die op 22 juni 2017 de opgelegde tuchtsanctie bevestigt.

Op 9 mei 2017 neemt de raad van bestuur kennis van het rapport van de onderzoekscel en op 13 juni 2017 wordt verzoekster, vertegenwoordigd door haar raadsman, gehoord in het kader van de voorgenomen overplaatsing in het belang van de dienst.

Met de thans bestreden beslissing van 13 juni 2017 – naar verzoekster verklaart door haar ontvangen op 21 juni 2017 – wordt verzoekster met ingang van 1 september 2017 overgeplaatst, in het belang van de dienst, naar het atheneum van Willebroek.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte

of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

6. Een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing beoogt te verkrijgen, is ertoe gehouden in haar verzoekschrift een op de omstandigheden van haar zaak betrokken uiteenzetting op te nemen die ziet op de voorwaarde van de spoedeisendheid en waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt in welke mate zij onherroepelijke schadelijke gevolgen zou ondergaan indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht.

Die gegevens moeten door de verzoekende partij worden onderbouwd op een wijze die de rechter toelaat om ze te verifiëren, zodat hij kan aftoetsen of ze de beweerde spoedeisendheid inderdaad verantwoorden. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

7. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin met betrekking tot de schorsing daarenboven de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert onder meer dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze, concrete en eenvoudig verifieerbare feitelijke gegevens aantoont dat niet enkel de uitkomst van de

annulatieprocedure maar zelfs de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure onherroepelijk te laat zal komen.

8. In zoverre verzoekster stelt dat de overplaatsing van de dienst ingaat op 1 september 2017 waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure haar niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn uitwerking krijgt, is zulks op zich niets meer dan een herinnering aan het gevolg van de bestreden beslissing. Dit gegeven op zich laat niet inzien waarom verzoekster de afloop van de annulatieprocedure of de gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is. Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen.

9. Dat de bestreden beslissing verzoekster schaadt volstaat evenmin om de spoedeisendheid, laat staan de uiterst dringende noodzakelijkheid, aan te tonen nu dat een vereiste is waaraan elk door een belanghebbende verzoekende partij ingediend annulatieberoep moet voldoen om ontvankelijk te zijn. Het volstaat dan ook niet om het beroep op de schorsingsprocedure aan te tonen. Verzoekster moet daartoe aantonen dat het nadeel dat zij inroept een zodanige impact heeft dat zij dit niet kan lijden tot de uitspraak ten gronde. De aanwending van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid mag daarenboven enkel worden toegelaten in die enkele gevallen dat de zaak dermate dringend is omdat de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze aantoont zelfs het verloop van de gewone schorsingsprocedure niet te kunnen afwachten, omdat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwickelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

10. In haar uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid doet verzoekster daartoe gelden dat haar “uitgebreid netwerk” in de school verloren dreigt te gaan, dat zij financiële schade leidt door de langere verplaatsingen die ook morele schade betekenen ingevolge het tijdverlies in de files, dat zij door die files en de nieuwe werkomgeving “te kampen zal krijgen met een ernstige stressverhoging”, dat zij in de nieuwe school niet kan starten met een schone lei omdat de vooroordelen en foutieve geruchten haar zijn voorafgegaan, dat zij ingevolge de overplaatsing mag vrezen voor een “oneigenlijk en versneld evaluatie-parcours” en dat de nieuwe school haar niet informeert “hoe de invulling van haar ambtsverrichtingen er per 1 september zal uitzien”. Tot slot komt een gewone schorsings- of vernietigingsprocedure volgens verzoekster ook te laat “omdat de overplaatsing ook onmiddellijk onomkeerbare effecten heeft op de positie van verzoekster in de huidige school”:

“Als verzoekster enige tijd in een andere school dient te staan en ondertussen andere collega’s uren (kunnen) opbouwen (gelet op de afwezigheid van verzoekster), kan verzoekster na een tijd zelfs niet meer terug omdat die anderen TADD rechten zullen bekomen hebben, wat nu nog niet het geval is.

Meer nog: als men bijvoorbeeld andere vastbenoemden (bv. uit Willebroek) vanaf 1 september naar Boom zou brengen, dan kan verzoekster zelfs helemaal niet meer terug”

11. Een financieel nadeel dat herstelbaar is verantwoordt op zich niet de spoedeisendheid, laat staan de uiterst dringende noodzakelijkheid, tenzij de verzoekende partij concreet kan aantonen in een zodanige penurie te zitten dat zij de normale afloop van de procedure niet kan afwachten; bewijs dat verzoekster in deze zaak alvast niet eens poogt te leveren.

12. Velen die kiezen voor een loopbaan in het onderwijs ondergaan zolang zij tijdelijk zijn aangesteld van jaar tot jaar een andere invulling van het lesrooster en sollicitaties in andere scholen, met nieuwe lesomgevingen, collega’s en opleidingsverantwoordelijkheden. Zijn dit gewis ongemakken, dan kan bezwaarlijk worden beweerd dat ze geen part en deel vormen van veler professionele loopbaan in het onderwijs. In die context kan dan niet ernstig worden

beweerd dat de ongemakken die verzoekster opsomt zo uitzonderlijk zijn dat ze apert ondraaglijk zijn in afwachting van de uitkomst van de nietigverklaring. Alleszins houdt verzoekster het bij enkele hypotheses inzake stress en gezondheidsschade, welke zij niet met verifieerbare bewijsstukken aantoonst of welke minstens voorbarig zijn. Er valt voorts niet in te zien hoe zij zich na haar terugkeer na een eventuele nietigverklaring niet meer kan integreren in haar netwerk, waar zij verklaart “enorm geliefd door collega’s en leerlingen” te zijn.

Verzoekster verliest ook het retroactief effect van een vernietigingsarrest uit het oog. De eventueel uit te spreken nietigverklaring zou haar overplaatsing immers met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer laten verdwijnen. De verwerende partij zou moeten handelen alsof zij nooit was overgeplaatst. Zo valt evenmin in te zien welke voorrangsrechten door andere vast benoemden – en nog minder door TADD’ers – kunnen verworven zijn in haar nadeel indien zij na een nietigverklaring haar plaats te Boom *de facto* weer inneemt en *de iure* geacht moet worden ze nooit kwijtgespeeld te zijn. Minstens toont verzoekster niet aan waarom een gewone schorsing te laat zou tussenkomen om dit nadeel te weren.

Dat verzoekster nog niet zou zijn geïnformeerd over haar nieuwe ambtsverplichtingen is geen gevolg van de thans bestreden beslissing, noch vormt dat een nadeel dat een beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid vermag te verantwoorden.

Het betoog omtrent de evaluatieprocedure is voorbarig. Indien verzoekster van mening is dat haar evaluatie onbehoorlijk verloopt, zal zij ten gepaste tijde die evaluatie kunnen aanvechten.

Er is geen enkele reden aangebracht die overtuigt dat de aan verzoekster opgelegde ordemaatregel haar zulke uitzonderlijke schade berokkent of nadelen oplevert, dat van haar niet verwacht mag worden de afloop van de

normale annulatieprocedure – minstens de gewone schorsingsprocedure – af te wachten.

Ten overvloede zij eraan herinnerd dat het onderzoek naar de ernst van de middelen en het onderzoek naar het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk onderscheiden schorsingsvoorwaarden zijn die los van elkaar moeten worden onderzocht. De onwettigheden die tegen de bestreden beslissing worden aangevoerd, kunnen op zich geen reden zijn om de thans besproken schorsingvoorwaarde vervuld te achten.

13. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien juli 2017, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Geert Van Haegendoren